

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Aleny Pavlíčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobkyně: **STRALIS Trade s.r.o. v likvidaci**
sídlem Lannova 2061/8, Praha 1 – Nové Město
zastoupená advokátem JUDr. Alfrédem Šrámkem
sídlem Českobratrská 1403/2, Ostrava

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 2. 2017, čj. 6911/17/5100-41453-712277

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 2. 2017 (dále jen jako „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro hl. m. Prahu (dále jen jako „správce daně“) ze dne 8. 8. 2016, čj. 5768896/16/2001-80543-109497 (dále jen

jako „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byl změněn exekuční titul dle § 169 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, v účinném znění (dále jen jako „DŘ“).

2. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující, pro věc podstatné skutečnosti.
3. Dne 17. 7. 2013 vydal správce daně zajišťovací příkaz, čj. 3996934/13/2001-25201-109497 (dále jen jako „zajišťovací příkaz ze dne 17. 7. 2013“), a to dle § 167 DŘ ve spojení s § 103 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen jako „ZDPH“), ve věci úhrady na dosud nestanovenou daň z přidané hodnoty (dále jen jako „DPH“), kterým uložil žalobkyni, aby zajistila úhradu DPH za dobu od 1. 3. do 31. 3. 2013 složením jistoty v částce [REDAKCE] na označený depozitní účet správce daně. Téhož dne vydal správce daně na základě zajišťovacího příkazu exekuční příkaz na přikázání pohledávky z účtu žalobkyně na částku v téže výši, čj. 3997861/13/2001-25201-109497 (dále jen jako „exekuční příkaz ze dne 17. 7. 2013“). Tento zajišťovací příkaz ze dne 17. 7. 2013 a exekuční příkaz ze dne 17. 7. 2013 na přikázání pohledávky z účtu žalobkyně byly rozhodnutími žalovaného, čj. 24338/13/5000-14503-711090, a čj. 4776/14/5000-14503-706611, potvrzeny.
4. Dne 15. 6. 2016 vydal správce daně platební výměr na DPH, čj. 4984015/16/2001-52521-109188 (dále jen jako „platební výměr na DPH“), jímž žalobkyni vyměřil DPH za březen 2013 ve výši [REDAKCE], přičemž za odůvodnění rozhodnutí byla dle § 147 odst. 4 DŘ považována zpráva o daňové kontrole ze dne 13. 6. 2016, čj. 4354444/16/2001-61563-100566.
5. Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 8. 8. 2016 rozhodl správce daně o změně exekučního titulu dle § 169 DŘ, a to tak, že vykonatelný platební výměr na DPH se dnem 27. 6. 2016 stává v daňové exekuci nařízené exekučním příkazem ze dne 17. 7. 2013 exekučním titulem namísto zajišťovacího příkazu ze dne 17. 7. 2013, a stanovil výši nedoplatku na zajištěné DPH, pro jehož úhradu bude správce daně pokračovat v exekuci nařízené výše uvedeným exekučním příkazem, na [REDAKCE]. V odůvodnění správce daně uvedl, že vydáním platebního výměru na DPH byla stanovena daňová povinnost na DPH, čímž zanikla účinnost zajišťovacího příkazu ze dne 17. 7. 2013, který byl dosud exekučním titulem pro vydání exekučního příkazu ze dne 17. 7. 2013.
6. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, v němž uvedla, že správce daně nezjistil řádně skutkový stav věci nutný pro vydání rozhodnutí a věc nesprávně právně posoudil. Namítla, že proti platebnímu výměru bylo dne 18. 7. 2016 v zákonné lhůtě podáno odvolání, a ačkoliv nemá odkladný účinek, do rozhodnutí o něm je rozhodnutí o změně exekučního titulu procesně předčasné.
7. O odvolání žalobkyně rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, v němž jej zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. K obecné námitce žalobkyně uvedl, že správce daně řádně zjistil skutkový stav a správně jej i právně posoudil. Dále uvedl, že změna exekučního titulu není odvislá od správního uvážení správce daně, ale od objektivní skutečnosti, zda byla při vymáhání na základě zajišťovacího příkazu zajištěná částka uhrazena do doby jeho zániku. Pokud zajišťovací exekucí nedošlo k plné úhradě zajišťované daňové povinnosti a zajišťovací příkaz pozbyl svých účinků, správce daně má povinnost rozhodnutí o změně exekučního titulu dle § 169 DŘ vydat. Správní uvážení je možné pouze tehdy, pokud zákon umožňuje volit alespoň mezi dvěma možnostmi. K námitce žalobkyně ohledně podaného odvolání žalovaný konstatoval,

že je irelevantní. Jak sama žalobkyně uvedla, odvolání proti platebnímu výměru se řídí obecným pravidlem, že nemá odkladný účinek, to, zda bylo podáno, proto nemá na vydání rozhodnutí o změně exekučního titulu vliv.

II. Obsah žaloby

8. Žalobkyně v prvním žalobním bodě namítla, že platební výměr na DPH je nezákonný, proto je nezákonné i rozhodnutí o změně exekučního titulu. Správce daně s odkazem na zprávu o daňové kontrole nijak neodůvodnil, z čeho dovozuje, že důkazní prostředky předložené žalobkyní nejsou dostačující a nedeklarují v nich uvedené skutečnosti. Tyto přitom odpovídají kritériím stanoveným DŘ. Správce daně nezjistil skutkový stav věci, a to všechny relevantní skutečnosti, jež jsou pro prokázání dodání zboží do jiného členského státu EU a tím uznání nároku daňového subjektu na odpočet rozhodující, neboť nijak nezjišťoval okolnosti ohledně přepravy předmětného zboží – minerálního oleje a v případě všech odběratelů žalobkyně nezjistil dostatečně, zda ze strany správců daně těchto odběratelů bylo prováděno šetření, jehož předmětem byly jejich obchodní operace. Správce daně k důkazním prostředkům žalobkyně uvedl, že dokumentuje pouze její formální obchodní činnost, jelikož u žádného z žalobkyní uvedených odběratelů nebyla realizace transakcí potvrzena, neboť jsou nekontaktní, není však v možnostech žalobkyně, aby zajistila kontaktnost odběratele pro správce daně, když již všechny doklady předložila. Žalobkyně má za to, že v řízení bylo bez pochyby prokázáno, že žalobkyně minerální oleje svým odběratelům dodala a tito si zboží převzali, přičemž si zajistili vlastní dopravu, což prokazují jednotlivé důkazní prostředky předložené žalobkyní. Žalobkyně rovněž prokázala nákup minerálních olejů od jednotlivých dodavatelů, uskladnění nakoupených minerálních olejů a prodej odběratelům, kteří si zboží převzaly v místě uskladnění olejů. Není zde tedy exekuční titul, jelikož pokud je platební výměr na DPH nezákonný a žalobkyně se proti němu odvolala, není důvod, aby došlo k záměně se zajišťovacím příkazem, neboť v daňovém vyměřovacím řízení není postaveno najisto, zda je exekuční titul po právu.
9. Dále žalobkyně uvedla, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s principem proporcionality, jelikož správce daně nešetřil při vydání platebního výměru na DPH a prvostupňového rozhodnutí práva a právem chráněné zájmy žalobkyně a použil nepřiměřené prostředky, které žalobkyni nepřipustně zatížily, aniž by jich bylo potřeba k dosažení cíle správy daní. Je v rozporu s výše uvedeným principem vynucovat uhrazení daně, jejíž stanovení dosud není postaveno na jisto.
10. Žalobkyně taktéž namítala nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobkyně se se závěry žalovaného neztotožňuje, jelikož správce daně je povinen spolehlivě a úplně zjistit skutečný stav věci, tedy vychází ze zásady materiální pravdy a zásady vyšetřovací. V řízení přitom bylo bez pochyby prokázáno, že žalobkyně minerální oleje svým odběratelům dodala a ti jej převzali. Žalobkyně v odvolání proti platebnímu výměru na DPH rozsáhle vymezila, z jakého důvodu má za to, že jí daň neměla být vůbec doměřena, a to zejména z důvodu nesprávných a neúplných skutkových zjištění.

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný navrhl žalobu odmítnout, a to z důvodu tzv. kompetenční výluky, jelikož se jedná o rozhodnutí, které je vyloučeno ze soudního přezkumu, žaloba proti němu je tak nepřipustná. Správce daně rozhodnutím o změně exekučního titulu pouze

osvědčuje změnu naplnění či nenaplnění skutečnosti předpokládané zákonem, čímž není nijak zasaženo do veřejných subjektivních práv daňového subjektu. Rozhodnutí dle § 169 DŘ je vázáno na vydání rozhodnutí o stanovení daně dle § 168 DŘ či na splatnost daně. Nejedná se tak o rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů. Rovněž se jedná o rozhodnutí čistě procesního charakteru, kterým je upravováno řízení v souvislosti s jeho aktuální fází. Zajišťuje kontinuitu ve vymáhání zajištěné částky, která nebyla uhrazena, čímž dochází k plynulému přechodu ze zajišťovací exekuce na pokračující uhrazovací (daňovou) exekuci. Stejně tak rozhodnutí o pokračování daňové exekuce dle Nejvyššího správního soudu upravuje vedení řízení a je vyloučeno ze soudního přezkoumání. Žalovaný odkázal rovněž na usnesení zdejšího soudu, čj. 5 Af 13/2016-47, v němž byl tento názor, který žalovaný uvedl, potvrzen. Ohledně věcných námitek odkázal na obsah napadeného rozhodnutí.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

12. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen jako „s. ř.“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Soud o žalobě rozhodl v souladu s § 51 s. ř. s., neboť oběma účastníkům byla doručena výzva k vyjádření, zda souhlasí s rozhodnutím bez jednání, spolu s poučením, že nevyjádří-li se do dvou týdnů od doručení této výzvy, má se za to, že souhlas byl udělen, přičemž žalobkyně se k výzvě nevyjádřila a žalovaný s rozhodnutím bez jednání souhlasil.
14. Dle § 168 odst. 4 DŘ, dojde-li ke stanovení daně, která nebyla v době vydání zajišťovacího příkazu stanovena, je tato daň splatná ke dni jejího stanovení. Tímto dnem zaniká účinnost zajišťovacího příkazu a zajištěná částka se převede na úhradu této daně. Pokud tak vznikl vratitelný přeplatek, správce daně jej vrátí bez žádosti do 15 dnů od jeho vzniku.
15. Dle § 169 DŘ, pokud nebyla při vymáhání zahájeném na základě zajišťovacího příkazu zajištěná částka uhrazena do doby zániku účinnosti zajišťovacího příkazu z důvodu toho, že zajištěná daň se stala splatnou podle § 168 odst. 4 nebo 5, rozhodne správce daně, že vykonatelné rozhodnutí o stanovení daně se stává exekučním titulem namísto zajišťovacího příkazu a současně uvede výši nedoplatku, pro jehož úhradu má být vymáhání nadále prováděno. Účinky provedených exekučních úkonů zůstávají zachovány v rozsahu vymezeném novým exekučním titulem.
16. Soud se nejprve zabýval tím, zda je žaloba proti rozhodnutí o změně exekučního titulu dle § 169 DŘ přípustná, nebo zda se na něj vztahuje některá z tzv. kompetenčních výluk dle § 70 s. ř. s.
17. Stejnou otázkou se již zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 10. 2018, čj. 3 Afs 173/2017-37, jímž zrušil usnesení Městského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2017, čj. 5 Af 13/2016-47, na nějž ve svém vyjádření v tomto řízení odkazuje žalovaný. Správce daně v odkazované věci učinil rovněž exekučními tituly vykonatelná rozhodnutí o stanovení daně namísto zajišťovacích příkazů, což žalovaný potvrdil.

Městský soud v Praze žalobu proti těmto rozhodnutím odmítl s tím, že spadají pod kompetenční výlukou dle § 70 písm. c) s. ř. s., kdy uvedl, že se obdobně jako v případě rozhodnutí o pokračování exekuce jedná o rozhodnutí, jímž se upravuje průběh řízení. Nejvyšší správní soud však tento výklad nepřijal. Odkázal na to, že jak zajišťovací příkaz, tak exekuční příkaz, resp. rozhodnutí o námitkách proti němu, jsou v rozhodovací činnosti správních soudů rozhodnutími přezkoumatelnými podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s., ačkoliv se tak děje pouze v omezeném rozsahu (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2009, čj. 9 Afs 13/2008-90, č. 2001/2010 Sb. NSS, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 4. 2017, čj. 1 Afs 4/2017-40, č. 3564/2017 Sb. NSS, nebo rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2005, čj. 2 Afs 81/2004-54, č. 791/2006 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud proto vyšel z těchto předpokladů a ohledně soudního přezkumu rozhodnutí o změně exekučního titulu dospěl k závěru, že „není rozumného důvodu, proč by mu dané rozhodnutí nemělo podléhat. (...)“

[19] Rozhodnutí o změně exekučního titulu vydávané podle § 169 daňového řádu navazuje na již probíhající daňovou exekuci a jeho smyslem je umožnit pokračování daňové exekuce v situaci, kdy se stávající exekuční titul stal ze zákonem předvídaných důvodů obsoletním. (...) Rozhodnutí o změně exekučního titulu má tedy jakýsi překlenovací charakter. Ten ovšem není bez významu, neboť podstatou tohoto překlenutí je záměna rozhodnutí ukládajících peněžitou povinnost (exekučních titulů), a to aniž by byl znovu vydán exekuční příkaz odkazující na nový exekuční titul (vykonatelné rozhodnutí o stanovení daně). Lze tedy mít za to, že rozhodnutí podle § 169 daňového řádu de facto nahrazuje exekuční příkaz. Podobnost s exekučním příkazem je patrná i z porovnání obsahových náležitostí těchto rozhodnutí. (...)

[20] Tím se rozhodnutí o změně exekučního titulu také liší od rozhodnutí o pokračování v daňové exekuci podle § 181 odst. 1 in fine daňového řádu. Zatímco pokračování daňové exekuce podle citovaného ustanovení má svůj základ stále v totožném exekučním titulu a odstraňuje se jím jen dočasně nastolený klid v řízení, při přeměně zajišťovací exekuce na exekuci uhrazovací dochází ke změně podkladového rozhodnutí, tedy právního základu vymáhání. (...)

[21] Zcela lichá je pak i argumentace žalovaného, dle které posuzované rozhodnutí fakticky není rozhodnutím zasahujícím do práv daňového subjektu, ale jen jakýmsi procesním automatismem, kdy správce daně, bez možnosti jakékoli diskrece, musí při naplnění hypotézy uvedené v § 169 daňového řádu takové rozhodnutí vydat. Představa, že pouze v případech, kdy právní úprava svěřuje správnímu (daňovému) orgánu k rozhodování diskreční oprávnění, jde o rozhodnutí, kterým se zakládají, mění, ruší, či závazně deklarují práva a povinnosti konkrétních adresátů, se zcela vymyká doktrinálnímu i judikaturnímu chápání pojmu „správní rozhodnutí“. I pokud právní úprava stanoví, že při splnění stanovených podmínek musí správní (daňový) orgán vydat rozhodnutí určitého obsahu, jde z jeho strany o aplikaci práva a na možnosti dopadu takového rozhodnutí do právní sféry jeho adresáta to ničeho nemění.

[22] S ohledem na výše uvedené má Nejvyšší správní soud za to, že daňovému subjektu by neměla být odepřena možnost soudní ochrany proti rozhodnutí o změně exekučního titulu. Nelze totiž připustit, aby v situaci, kdy exekuční řízení vedené proti daňovému subjektu bude pokračovat na základě jiného než původního právního důvodu, nebylo možné přezkoumat, zda podmínky pro vymáhání nadále trvají, respektive v jakém rozsahu.

Změnou exekučního titulu dochází ke změně právního důvodu vedení daňové exekuce, a proto je třeba připustit přezkoumání podmínek této změny. Pokud by právní úprava předmětný postup správce daně neumožňovala, není pochyb o tom, že exekuční příkaz, na jehož základě by byla exekuce (z důvodu změny v exekučním titulu) znovu nařízena, by soudnímu přezkumu podléhal (...); jen proto, že právní úprava umožňuje tento postup zjednodušit, nemůže být daňový subjekt zbaven práva domáhat se odpovídajícího soudního přezkumu.“

18. K těmto závěrům Nejvyššího správního soudu nemá zdejší soud co doplnit a pro jejich přehlednost a výstižnost na ně odkazuje. Na základě toho tak soud dospěl k závěru, že rozhodnutí o změně exekučního titulu je rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. a jako takové podléhá soudnímu přezkumu.
19. Soud se proto dále zabýval námitkami, které vznesla žalobkyně.
20. Předně je nutno uvést, že soudní přezkum rozhodnutí o změně exekuční titul je omezen, stejně jako přezkum klasického exekučního příkazu. U něj lze zkoumat pouze samotnou existenci titulu, vhodnost zvoleného způsobu exekuce, poměr výše pohledávky k ceně exekucí postižených věcí apod. (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2004, čj. 1 Afs 47/2004-75). Posuzuje se tak pouze vybočení z řádné daňové exekuce založené na principu proporcionality a přezkum se musí zaměřit „na vhodnost a proporcionalitu způsobu a rozsahu provedení exekuce, na vykonatelnost exekučního titulu, na jeho právní účinnost vůči povinnému apod., nikoli jen na přezkum důvodnosti samotného exekučního titulu“ (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2005, čj. 2 Afs 81/2004-54, č. 791/2006 Sb. NSS). Samotný exekuční titul lze zkoumat pouze z pohledu jeho existence, tedy zda správní orgán, který jej vydal, měl k tomu pravomoc, zda je v právní moci, zda povinnost v něm stanovená zavazuje povinného z exekučního příkazu, zda je uložená povinnost řádně uložena a je vůbec splnitelná (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2012, čj. 44 A 95/2011-49).
21. V rozhodnutí o změně exekučního titulu lze tak obdobně přezkoumávat pouze to, zda nový exekuční titul naplňuje všechny zákonem dané požadavky, aby bylo dle něj možno v exekuci pokračovat, a zda je zde i nadále neuhrazená částka z předchozího exekučního titulu. Zejména je tedy nutno posoudit, zda „rozhodnutí o stanovení daně bylo vydáno orgánem nadaným touto pravomocí, zda je vykonatelné, zda ukládá vymáhanou povinnost, či zda povinnost stanovená v rozhodnutí o stanovení daně zavazuje právě povinného z exekučního příkazu vydaného v původní zajišťovací exekuci. Z dikce § 169 daňového řádu je dále zřejmé, že podmínkou pro zde předpokládaný postup je též přetrvávající existence neuhrazené částky zajištěné zajišťovacím příkazem; výše této částky, pro kterou bude v exekuci pokračováno, musí být v rozhodnutí obligatorně uvedena.“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2018, čj. 3 Afs 173/2017-37).
22. Žalobkyně však v převážně části svých námitek napadala nezákonnost exekučního titulu, tj. platebního výměru na DPH, z hlediska jeho obsahu, a to nedostatečných a nesprávných skutkových zjištění, které žalovaný učinil z průběhu daňového řízení. Takové skutečnosti však soudu v řízení o přezkumu rozhodnutí o změně exekučního titulu nepřísluší posuzovat, jak již uvedl výše. Tyto námitky jsou předmětem přezkumu samotného platebního výměru, a to jak před odvolacími správními orgány, tak před správním soudem. Do doby jeho zrušení či změny je toto pravomocné

správní rozhodnutí nadáno presumpcí správnosti. Ke zrušení či změně platebního výměru na DPH však nedošlo, ani žalobkyně ani žalovaný toto ostatně netvrdí a ani z jiných skutečností to neplyne. Z rozhodovací činnosti je přitom soudu známo, že žalobkyně podala proti odvolacímu rozhodnutí o potvrzení platebního výměru na DPH, které vydal žalovaný, správní žalobu, jež byla pravomocně odmítnuta usnesením zdejšího soudu ze dne 28. 2. 2018, čj. 10 Af 30/2017-11, řízení o kasační stížnosti proti tomuto usnesení bylo zastaveno z důvodu nezaplacení soudního poplatku.

23. Ani z jiných, formálních hledisek, které může soud zkoumat, však neshledává, že by platební výměr na DPH byl nezpůsobilým exekučním titulem. Vydal jej správce daně, Finanční úřad pro hlavní město Prahu – Územní pracoviště pro Prahu 1, tedy dle § 13 odst. 1 DŘ a dle § 8 odst. 2 a § 10 odst. 1 zákona č. 456/2001 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů, věcně i místě příslušný správní orgán. Platební výměr na DPH je vykonatelný, jak soud dovozuje ze skutečností uvedených výše i správního spisu, je adresován žalobkyni, stejně jako zajišťovací příkaz ze dne 17. 7. 2013, řádně jí ukládá zaplatit na DPH [REDAKCE], tedy částku ještě vyšší, než jak byla stanovena v původním zajišťovacím příkazu ze dne 17. 7. 2013, stanoví splatnost i platební místo a uvádí, na základě jakých ustanovení zákona je tak činěno. I z těchto hledisek proto platební výměr na DPH ob stojí a soud nemohl dospět k závěru, že by nenaplňoval všechny zákonné požadavky, aby na jeho základě mohla být řádně vedena daňová exekuce.
24. První námitka žalobkyně tedy není opodstatněná.
25. Dále žalobkyně namítla, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s principem proporcionality, proto jej žalovaný měl napadeným rozhodnutím zrušit. Soud však nemůže této námitce přisvědčit.
26. Jak žalovaný uvedl v rámci napadeného rozhodnutí a jak přiznává i sama žalobkyně, odvolání v daňovém řízení obecně nemívá odkladný účinek (viz § 109 odst. 5 DŘ). Jeho užití je tak nutné u jednotlivých typů rozhodnutí v DŘ výslovně stanovit, což však zákonodárce u platebního výměru neučinil. Platební výměr je tak zásadně předběžně vykonatelný a lze dle něj vymáhat zaplacení vyměřené daně exekučně. Správce daně by za běžných okolností vydal poté, co by nebyla vyměřená daň zaplacená dobrovolně, exekuční příkaz a začal by ji vymáhat. Za těchto okolností tak nelze považovat vydání rozhodnutí o změně exekučního titulu, které je svou povahou obdobné exekučnímu příkazu, jenž by byl ve vztahu k žalobkyni jako povinné k zaplacení DPH vydán, za nepřiměřené nebo excesivní.
27. Ani třetí námitku neshledal soud opodstatněnou.
28. V ní totiž sice žalobkyně má výtky vůči napadenému rozhodnutí, jeho prostřednictvím ale opět namítá skutečnosti, které byly již obsahem odůvodnění platebního výměru na DPH. Jak již soud uvedl výše, těmito skutečnostmi se při soudním přezkumu rozhodnutí o změně exekučního titulu není oprávněn zabývat, neboť jsou předmětem přezkumu samotného rozhodnutí o stanovení daně – platebního výměru na DPH, může posuzovat pouze splnění základních formálních náležitostí pro to, aby platební výměr obstál jako exekuční titul (viz bod 23. a 24. odůvodnění tohoto rozsudku). Žalovaný v napadeném rozhodnutí přehledně vysvětlil, proč muselo být prvostupňové rozhodnutí vydáno, proč jej považuje za správné a

zákonně a proč nepřezkoumává vydaný platební výměr. Rovněž vyvrátil námitky ohledně předčasnosti vydání rozhodnutí o změně exekučního titulu. Žalovaný taktéž správně posoudil, že prvostupňové rozhodnutí netrpí žádnými vadami, mj. obsahuje i řádné označení částky, kterou bude správce daně nadále vymáhat, což je jednou z povinných náležitostí dle § 169 DŘ. Soud tak žádné nedostatky napadeného rozhodnutí neshledal a nemohl námitkám žalobkyně přisvědčit ani v tomto bodě.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

29. Vzhledem k výše uvedenému tak soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
30. O náhradě nákladů řízení soud rozhodoval dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle nějž má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Rozhodl proto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jelikož žalobkyně v této věci neměla úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. dubna 2020

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.